

XVUI 24-B-99
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Paraules vives

GoyP/2275

Les circumstàncies de la mort del poeta José Agustín Goytisolo han generat certa controvèrsia. Suïcidi, com quasi tothom creia al principi, o accident, com a hipòtesi sembla que també versemblant i com ha reivindicat -per dir-ho d'alguna manera- la seva família, el fet, en tot cas, és que hem perdut un gran escriptor i una gran persona. Aquesta vegada els elogis funerals del seus companys eren sincers, i la tristesa, fonament sentida. I això que una bona part dels seus amics de sempre, els membres d'aquella rutilant Escola de Barcelona, se n'havien anat molt abans que ell. Però, per poc que se'l conegués, era difícil no estimar José Agustín Goytisolo, com era difícil no apreciar la seva poesia, àcida, sentimental, solidària, generosa. Com un retrat d'ell mateix.

Si la seva poesia ens ha commogut sovint, llegida o escoltada en la veu de Paco Ibáñez, era l'home que s'hi traslluïa qui es feia estimar. Per la seva bonhomia, per la seva voluntat de donar a conèixer els altres, de facilitar les coses. Són molts els escriptors que, de joves, van rebre la seva ajuda generosa i en aquests dies ho recorden, sabedors que el seu deute ja no podrà ser saldat. Podria ser que, com diu un adagi ranci, una mort bella honorés tota una vida, si n'hi hagués, de morts belles. En el cas de José Agustín, és tota la seva vida la que va ser honorable. Per això, més enllà de la seva obra, també perdurarà el seu record. Ens en queda aquella imatge i ens en queden les paraules. Són seves i consolen.